

Neopisiva lakoća i zrelost igre

 kritikaz.com/vijesti/Kritike/47968/Neopisiva_lakoća_i_zrelost_igre

LJETNE NOĆI TEATRA EXIT: GKL SPLIT, „DOMAŠI“

13.7.2019. 6:23:51h

Neopisiva lakoća i zrelost igre

U 70-ak minuta predstave Ana Marija Veselčić je izgradila i duboko u gledatelje upisala svijet doma i domaša, neopisivom lakoćom glume šecući kroz događaje, likove i emocije, od osmijeha i pjesme do tuge

[Izvor: kritikaz.com](https://kritikaz.com)

Autor: Igor Tretinjak

"Domaši" / gkl-split.hr

Monodrama je vrlo zahtjevna izvedbena forma, a temelji li se na autobiografskim elementima, zahtjevnost se dodatno umnaža. Samim time u pravilu se veže uz iskusna glumačka imena u trenucima svođenja računa i rezimea određenih životnih ili glumačkih

etapa. Na drugoj strani pravila uvijek stoje iznimke koje ih svojim neuspjehom, istina, počesto potvrđuju, no u rijetkim svijetlim trenucima dokazuju opravdanost, dobrodošlicu i nužnost bacanja u bujice te plivanja protiv struja i uobičajenosti.

Ana Marija Veselčić jedna je od onih hrabrih glumica koje ne razmišljaju o uobičajenim i lakšim putovima, već hrabro i odvažno traže vlastite staze, drobeći na putu kamenje spoticanja tek jednom, ali ključnom alatkom – potpunom prepuštenošću glumi. To dokazuje svojim ulogama u **Gradskom kazalištu lutaka Split** gdje je na stručnom osposobljavanju (silno dojmljiva bila je u „*Šporkom Špiri i Neposlušnoj Tonki*“ te „*Mom razredu 2.B*“), splitskom HNK-u te posebice monodramom „**Domaši**“ u produkciji GKL-a.

Odmah na početku analize recimo da „*Domaši*“ nisu nikakav glumački rezime Ane Marije Veselčić, štoviše. Riječ je o diplomskoj predstavi pod mentorstvom **Gorana Golovka**, samim time njenoj ulaznici u svijet profesionalne glume. Već sama odluka da školovanje zaokruži emocionalnim ogoljavanjem u intimnom susretu sa samom sobom i vlastitim djetinjstvom pokazuje veliku hrabrost. No hrabrost nije dovoljna, budući da koncept koji je Veselčić izabrala krije brojne opasnosti, od izgubljenosti u pretjeranoj emociji do zaplitanja u specifičnostima svijeta razumljivog tek uskom krugu ljudi koji su prošli sličan put. Tu je Veselčić pokazala mudrost i zrelost, ispričavši nam svoju priču kroz više likova, na taj način oblikujući svoju, njihovu i našu priču o odrastanju, tek u okviru nešto drukčiju od drugih. Uostalom, sve su priče različite, a svi ciljevi isti – živjeti i preživjeti djetinjstvo i mladenaštvo.

Posebnost priče Ane Marije Veselčić veže se uz njeno odrastanje u domu za nezbrinutu djecu. Za razliku od djece koja odrastaju u obiteljskim domovima, naslovni domaši (domska djeca) nemaju tek jednog ili dvoje braće i sestara, već cijele sobe, katove, domove. U isto vrijeme, u svom tom mnoštvu, počesto ostaju potpuno sami. S braćom i sestrama ne po krvi, već po sudbini, oni dijele dobro i zlo, dječje brige, pubertetske probleme, prva druženja i zaljubljivanja, tučnjave, patnje i slomljena srca. I činjenicu da su domaši. Taj ih pečat u ovom našem socijalno i moralno onesviještenom svijetu uglavnom negativno etiketira, bivajući dodatnim utegom u ionako bremenitom odrastanju. On ih oblikuje, mnoge slama, a neke, one najjače, dodatno jača.

<https://youtu.be/G4Alos7iUzU>

Svijet domaša Ane Marije Veselčić pravi je dječji svijet koji pokatkad djeluje poput cijelogodišnje ekskurzije, a ponekad poput gorke, gorke pilule. Građen unutar čvrstih i čvrsto zadanih okvira, primjerice uvijek istog menija oblikovanog kroz izuzetno duhovit song, on se kreće od okrutnosti do ljubavi, od ruganja i nerazumijevanja do prepoznavanja. Kroz njega vode nas akteri i junaci – malena Lela i njen stariji brat Dario, „kraljica Domaša“ Suzana i Daska, Fran s majkom narkomankom kao utegom te odgajateljica Zdravka, socijalni radnik Ivčević i drugi institucijski očevi i majke domaša. Iz njihovih priča izviru borba za poziciju i potreba za ljubavlju te brojne sitne i krupne, humorne i tegobne crtice... sve te priče prepliću se, povezuju i odvezuju, gradeći složen i slojevit domski svijet. Svijet koji je u 70-ak minuta izgradila i duboko u gledatelje upisala Veselčić, neopisivom lakoćom glume šeućući kroz događaje, likove i emocije, od osmijeha i pjesme do tuge (i sve to na vizualno i auditivno maksimalno ogoljenoj sceni).

Lakoću trenutnog prelaska iz jednog u karakterom, spolom i godinama bitno drukčiji lik Veselčić je omogućila (i) diskretnim odmakom od likova koji je fino zacrtala na samom početku, predstavivši nam ih u igri žlicom, vilicom, nožem, tanjurom i tacnom. Na taj je način razdvojila izvođačicu od likova, omogućivši si laku šetnju kroz njih, od toplog i iskrenog infantilnog izraza kod Lele te dječje naivnog u Frana preko Suzaninog pubertetskog frajerluka do životnih nada i razočaranja odgajatelja i socijalnih radnika. U tim „šetnjama“ niti u jednom trenutku nije se prelila u pretjeranu emociju, cijelo vrijeme balansirajući između toplog humora, „ljubavne napetice“, „tinejdžerske drame“ i emocije, stvarajući odličan ritam kojim je nosila predstavu bez ijednog pada te uz postupnu gradaciju do kulminativnog kraja. U njemu je Veselčić odbacila odmak od likova, štoviše i likove same, pregazila rampu i prodrila do publike, doslovno se nudeći gledateljima pričom i željom da im se sviđa, da uspostavi kontakt s njima. Taj dio, kroz koji se

provlačilo opetovano pitanje „*jel' tak?*“ što žudi za slaganjem, spajanjem i povezivanjem, izuzetno je efektno zaokružio cijelu priču, snažno ucijepivši Anu Mariju u Lelu i Darija, Suzanu, Dasku i Frana i sve ostale domaše i djecu što, bez obzira na ljude koji ih okružuju, odrastaju sami.

I dok se Ana Marija Veselčić simbolično nudila gledateljima, nadam se da će producenti u gledalištu (ako ih je bilo) na tu simboliku odgovoriti brdima konkretnih i izazovnih ponuda jer riječ je o izuzetnom talentu koji djeluje kao da tek na sceni i(li) pred kamerom živi i diše punim plućima. Usrećujući time i sebe, i scenu, i gledatelje.